

Dr. Kolláth György

Az internetes hozzászólások gyöngyszeme ez a kérdés: „több-e így az aranyérem, mint az aranyerem?”. Brutális megfogalmazásban erről van szó! Ha árvalányhajás, szép hazánkban nem tudnánk, nem hinnénk el ezt, a külvilág figyelmeztet. Csalónak megbélyegezve pergőtűz alá kerültünk, mi mindannyian. (Onyiscsenkő, a csaló csodafegyverével, a maga korában legfeljebb pékinas lehetett a mi mostani fiainkhoz képest.) Athénben, a

zárónapon a nemzeti színekbe öltözött szurkolóinkat – akik előtt le a kalappal! – a metróban a helyiek és más külföldiek cikizték: övön alulra mutogatva kértek „mintavételt”, ajánlottak segítséget. Az esti záróünnepély mezőnyéből eltűntek a HUNGARY feliratú trikók. Szécsi Zoli hárfítása mégis kismiska ahhoz képest, amit akkor és azóta, az érintettek produkálnak. Hovatovább elhiszik önámításukat, nacionalista demagógiájukat, krokodil-könnyeket.

Azok egyike voltam, akit a minisztérium a felelősség jogi hátterét elemző, független szakvélemény készítésére kért fel. Ígéretem van rá, hogy a szakvélemény – tartalmi, terjedelmi csonkítás nélkül – nyilvánosságra kerül, azt magam is felteszem majd a honlapunkra. Sportszerűtlen lenne a megbízó döntése előtt, pláne helyett kiszivárogtatni megállapításaimat, ezért csak egy következtetést jelezhetek. Dopping-ügyben csődöt mondott az idej, új sporttörvény és az ahhoz kapcsolódó kormányrendelet. Athén skandaluma tekintetében a jog béna, üres. Az állami doppingjog még csak alkalmas és alkalmazható egy hazai háztömbkörűli bicikliversenyre, de nincs hatálya az olimpia, egy világbajnokság, egy Európa-bajnokság tekintetében. Jogilag megragadható dopping-vétség híján állami-jogi felelősség sem áll meg. A sportjog alkotóinak fantáziájába nem fért bele az, hogy magyar sportoló külföldön versenyez, s ott vele mindenféle jó és rossz történhet. Ez pedig nem csupán a szankcionálhatóság, de az itthonról érkező jogi védelem esélyét is elveszi. Az eddigi megszólalók – az általuk citált – jogszabály első három sorát sem nézték meg, helyette kenték egymásra a „magnéziát”.

Írásom három dologról szól. A közszellemről, azután a lebukást követő attitűdről és annak okáról, végül a rendteremtés esélyeiről.

A 100 sportforma többsége (ma még) nem dopping-érzékeny. De amelyek az, ott nincs pardon: valamivel mindenki próbálkozik. A cuccok százezres, néha milliós havi számlája termelési költség, állni kell a versenyt, az nem kérdés, hogy szabad-e, érdemes-e? Európa és az Újvilág között sokan szabályos háborút látnak, mely az újdonságokért és a piacokért folyik. Ebben a körben csakugyan van ok egyik-másik kör, boszorkánykonyha, pár elszállt személy lebuktatására. Sokak szerint ez Athénben látványos Görögország-Amerika összecsapás formájában jelentkezett. A közszellemet tehát nem a tiszta, dopping-mentes felkészülés határozza meg, hanem csupán a lebukásmentesség óhaja. Ilyenkor pedig azok, akik elszemtelenedtek, vagy csak simán beáldozható kishalak előbb-utóbb megkapják azt, amitől tartanak egy kicsit, de amit előre bekalkulálnak, talán kicsit meg is érdemelnek. Aztán a verkli forog tovább. A frekvenciált sportágakban a topon mindenki rásegít ezzel-azzal, de hiszi, hogy túljárhat néhány „húgyagyú” ellenőr eszén. Utóbbiak időnként látványosan jelzik: élünk, virulunk, jövünk. Aztán a minta-vételkor üt az óra.

Mi magyarázza a lebukottak nonszensz viselkedését? Számos tényező lehet, én kettőt mondanék. Egy: a legtöbben tudják, hogy csak ehhez értenek, ebből tudnak megélni, tehát nem égethetnek fel maguk mögött minden hidat. Aki Dugovics Tituszként vinné magával a mélybe a teljes sleppet, netán úgy járna, mint maffia-regényben a sustorgó bűnbánó. A valóságról nem beszélhet, valami vaker azonban mégis csak kell, jön a hárfítás, az önsajnáltatás. Csapdahelyzet, hogy - úgymond - most is csak vele szórakoznak, pedig a többi, ihaj, micsoda igazságtalanság ez?! A

Cím
Aranyér(em)
Dátum
2004.09.02.

Dr. Kolláth György

nemes felek sokat tudnak egymásról, de a brancs egy és ugyanaz, márpedig a bűvész sem leplezheti le kollégája trükkjét a publikum előtt. Jóformán csak az nyílik meg, aki végleg kiszáll, de még ő is szelektív memóriával adagolja a titkokat, trükköket.

Végül az esélyekről. A dopping-ellenes küzdelem kb. olyan, mint a korrupció vagy a prostitúció elleni harc: meg ugyan nem nyerhető, de fel sem adható. Nincsen csodafegyver, legalább 10-15 összefüggő lépés révén lehet a dolgot fedő alatt tartani. Sportszakember tudná hitelesen elsorolni, mi minden volna helyes azért, hogy féken tartsák, visszább szorítsák az eszetlen kokszolást. Jómagam két dologra helyezném a hangsúlyt: mi, szülők a közelébe se engedjük gyermekünket olyan sportágnak, ahol a gyógyszer az úr. (Lista borítékolva!) Másrészt, azokat kellene elsősorban és feltétlenül a célkeresztbe tenni, akik másokat „táplálnak”, kiokosítanak, mentetetnek. A rendszeren élőködnék ők, azt teszik, amit a drogdílerék, tehát mások minta-eszközével csapkodják a csalánt. Egyelőre senkinél (GYISM, MOB, szakszövetségek) nem látni kellő elszántság és erkölcsi bátorság így szembe nézni a történetekkel. Szájukra veszik az ügyet, de vállukra venni nem bolondok?

Fültanúja voltam, hogy egy álnok-elnök miként próbált rábírn egy lányt, adjon vizeletet egy fiú hústoronynak, nehogy baja essék! Kinek is?